

ΧΡΟΝΙΚΑ

Διὰ ταῦτα,

ἐπικυροῖ τὴν ἐκλογὴν ὡς πρὸς τὸν Δήμαρχον,
Ἀναγνωρίζει ὡς τοιοῦτον τὸν **Δημήτριον Σ. Σου-**
τσον,

Ἀκυροῖ τὴν ἐκλογὴν ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς
Δημοτικούς Συμβούλους καὶ Παρέδρους.

Εἴχομεν τόσῃν πεποίθησιν περὶ τῆς ἀκυρώσεως τῶν ἐκλογῶν ἐκ μέρους τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, ὥστε δὲν ἐνομίσαμεν ἄξιον λόγου οὔτε λέξιν νὰ χαράξωμεν.

Καὶ ὅλον τὸ Δικαστήριον καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Πρόεδρος κ. Βουλγαρῆς εἴχομεν πεποίθησιν ὅτι δὲν ἤθελον ἐπιτρέψει νὰ ἐγκολαφθῇ τοιοῦτο στίγμα εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν.

Παμφήρει τὸ Δικαστήριον τὴν ἡκύρωσε, ἀφοῦ ἐμφαντικώτατα τὴν ὠνόμασε σαρδαναπαλικὴν ἐκλογὴν.

Καὶ τώρα, εἴμεθα ἐλεύθεροι νὰ γράψωμεν ἐν εὐρύτῃ σκέψῃ περὶ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

Τί παθίνομεν πάλιν, φίλε Κάσκα ὑδροαυτοκράτωρ; Τὸ νερὸ θάλωσε, πκραθύλωσε, χωρὶς νὰ βρέξῃ, καὶ ἐκλογὰς δὲν ἔχομεν, διὰ νὰ τὸ ἐκλάδωμεν ὡς ἐκλογικὴν διαδήλωσιν. Τώρα τοὺς μῆνας αὐτοὺς τοὺς ἐπικινδύνους ἔχομεν ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος καὶ καθαροῦ νεροῦ. Προσοχή!

Ἡ Ἀμάθεια τῆς Σμύρνης δημοσιεύει λαμπρὸν λόγον τοῦ κ. Ὀδ. Ἰαλέμου ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀρχαίου διαπρεποῦς δημοσιογράφου καὶ ἰδρυτοῦ τῆς Ἀμαλθείας κ. Σαμιωτάκη, μόνου ἴσως τοῦ κ. Ἰαλέμου ἐκ τῶν καλῶν, ἀλλὰ πολὺ εὐκόλα λησμονούντων Σμυρναίων, κατανόησαντος τὸ βάθος καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ δημοσιογραφικοῦ βίου τοῦ Σαμιωτάκη, πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ οὐοῦ ἐγκληματικὴν ἀδιαφορίαν ἐξεδήλωσε δυστυχῶς ἡ κοινωνία τῆς Σμύρνης, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ γεννήσῃ ἐνθουσιασμὸν λύπης. Ὡραία εἶνε ὅσα ὁ φίλος συνάδελφος παρενεῖρεν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ του περὶ ἀρετῆς: «ὀρμῶμαι, εἶπεν, ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι πᾶς δημοσιογράφος εἶνε ἐνάρετος, ἢ ἐὰν δὲν εἶνε, πρέπει νὰ γείνη, καὶ ἐὰν δὲν δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ, πρέπει νὰ θραύσῃ τὸν κάλαμόν του».

Ἡ μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν συγκοινωνία ὅσῳ πάγει καὶ μακραίνει· πότε μεταβάλλεται ὁ Πειραιεὺς εἰς Καλαμάκι, πότε εἰς Ναύπλιον, καὶ πότε εἰς Γύθειον. Τὰ φύλλα μας διδόμενα εἰς τὰς 4 τὴν προτεραίαν ἔφθανον εἰς Πειραιᾶ εἰς τὰς 8, ἄλλοτε τῆς ἐπιούσης, καὶ τώρα εἰς τὰς 10 τῆς ἐπιούσης!!

Ὁ κ. Ὀμηρίδης ἤρχισε νὰ κερδίζῃ ἐν Πειραιεὶ καὶ συμπαθείας ἐκ τῶν ἀντιθέτων αὐτῷ· κατὰ τὴν τελευταίαν γενομένην διαδήλωσιν ἐπὶ τῇ ἐπικυρώσει τῆς ἐκλογῆς του τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα προσεφώνησεν ὅτι «τὰ πράγματα θὰ μᾶς ἀποδείξουν ἄξιους τῆς τιμῆς διὰ τῆς ὁποίας μᾶς περιεβάλετε» ἐγέννησαν τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ κ. Ὀμηρίδης θέλει καταγίνει μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν ἐκείνων ὅσαι ὑπελείφθησαν ἐπὶ ἀρχόντων Μουτζοπούλων, οἵτινες ὅμως τόσα καὶ τόσα ἔργα πρωτίστης ἀνάγκης ἐπραξαν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἢ εἰς Εὐρώπην περιοδεῖ τοῦ νέου δημάρχου θέλει ἀποβῇ γόνιμος εἰς τὸ δημαρχικὸν του πνεῦμα, τοῦ οὐοῦ

ἢ γονιμότης εἶθε νὰ φανῇ ἐφάμιλλος τῆς ἐκλογικῆς εὐφύας του.

Ἰδοὺ ποῖα φρικτὰ μᾶς γράφουσιν ἐκ Πειραιῶς:

«Δὲν πιστεύω ἀπὸ τῆς χθὲς νὰ ἀντάμωσες κανένα ἐλευθεροκοινωνήσαντα ἀπὸ τοῦ λοιμοκαθαρτηρίου καὶ νὰ μὴ ἤκουσες τὰ βάσανα, τὰ μαρτύρια, τὸ γδύσιμο τῆς τσέπης ἅτινα ὑπέστησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ νὰ μὴ γράψῃς τὰ δυσωσμότερα ἐξ αὐτῶν ἄνθη.»

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπηντήσαμεν κανένα, προσκαλοῦμεν τοὺς παθόντας ἀπὸ ὑπαλληλικὴν χολέραν νὰ μᾶς ἀνακοινώσουν πληροφορίας, διὲ νὰ ἴδωμεν πόσοι ἄλλοι πλὴν τοῦ Σακελλαροπούλου θέλουν μουςκέτο ἀπὸ μπαλαρμπάδες.

Καταχαιρόμεθα τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῶν Πατρῶν. Τὸ ἄθος τῶν δικηγόρων, εἰς ἐκ τῶν πρώτων ἱατρῶν, ὁ εὖποληπτότερος, ἔμπορος, εἰς τραπεζίτης ἐπιστήμων ἄμα, καὶ εἰς βουλευτὴς τὸ ἀπαρτίζουσι. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλεχθῇ καλλίτερον Συμβούλιον. Τὰ αὐτὰ ἔχομεν νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τοῦ Πειραικοῦ Συμβουλίου. Οἱ γνωστότεροι ἐργασιαρχαὶ τὸ ἀπαρτίζουν. Εἶνε βεβαίως ἐνθαρρυντικὸν σημεῖον ὅλαι αἱ δι' ἀγώνων κτώμεναι ὑπολήψεις νὰ ἀμοιβῶνται διὰ τιμητικῶν αἰρετῶν ἀξιομάτων.

— Περὶ λιθιάσεως ἢ ψαμμιάσεως ἐξέδωκε διατριβὴν ἐπὶ διδασκαλία ὁ διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς καὶ πτυχιούχος φαρμακοποιὸς κ. **Χριστόδουλος Ι. Κουτούζης.** Περὶ τοῦ νέου τούτου καὶ ἄλλοτε ὠμιλήσαμεν ὡς δόντος ἤδη πολλὰ δειγμάτων ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας. Καὶ τὸ νέον αὐτοῦ ἔργον δὲν φαίνεται ἐκ τῶν συνήθων ἀντιγραφῶν, ἀλλὰ προῖν πολλῆς μελέτης, ἐφ' ᾧ συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς ἐπιστημονικωτέρους κύκλους.

Ο ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΚΩΝ ΑΓΩΝ

Ἀπὸ τίνος χρόνου τὸ ζήτημα τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακῶν κατέστη ζήτημα τῆς ἡμέρας· ὁ δὲ τύπος ἅπας δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἀγαθὴν ταύτην ιδέαν καὶ νὰ πλέκῃ ἐγκώμια ὑπὲρ τῶν φιλοτίμως ἐργαζομένων πρὸς τὸν κοινὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀλλὰ μολοντί διὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἐδόθη ἡ ζωηρότερα καὶ γονιμωτέρα ὥθησις, νομίζομεν καθήκον ἡμῶν ἐπιβαλλόμενον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πλανώμεθα καὶ νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν μέχρι σήμερον, ἐν τισι φυλακαῖς τελουμένων· διότι ταῦτα πρέπει ὁμολογουμένως ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς καὶ οφείλομεν νὰ εἴμεθα τοιοῦτοι, νὰ τὰ κυρύξωμεν ἐφ' ἡμέρα, οὐδένα χαρακτῆρα μονιμότητος ἔχοντα. Ἀκράδαντον δὲ ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ἡμῶν ὅτι τοιαῦτα ἔργα μόνον διὰ τῆς κυβερνητικῆς ἐνεργείας φθάνουσιν εἰς πέρας. Πρέπει δὲ νὰ ᾔνε τις πολὺ ἐλαφρὸς, ἂν μὴ ἐντελὴς μωρός, θέλων νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ δεινὰ εἰσαγγελεὺς ἢ δικηγόρος ἢ μέλος οἰουδήποτε κενοδόξου συλλόγου ἡδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν του σήμερον, ἐν τῇ ὑλικωτέρᾳ ἀτμοσφαιρᾷ, ἐν ᾗ ζῶμεν, καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ σχολεῖα τῶν φυλακῶν, νὰ φροντίζῃ δίκην ξενοδόχου, ἢ ἐπιμελητοῦ ἢ καὶ ὑπηρετοῦ βαθυπλούτου τινος οἴκου περὶ τροφῆς καὶ ἐνδυμασίας τῶν φυλακισμένων ἢ ἐργολαβικῶς νὰ συνάπτῃ συμφωνίας ξυλουργικῆς, τορνευτικῆς, ραπτικῆς καὶ ὑποδηματοποιίας, τεχνῶν, ὧν σχολαὶ δύνανται νὰ ἰδρυθῶσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ ταῦτα πάντα ἄνευ ὑλικῆς ἀμοιβῆς.

Ἡ βελτίωσις τῶν φυλακῶν δέον νὰ ἐπέλθῃ ριζικῇ· ταύτην